ELENCHUS
AD BREVEM CHRONOLOGIAM
SS. DOM. INNOCENTIO
DIVINA PROVIDENTIA PP. XII.

Per modum libelli supplicis oblatam, & Capitum divisionem non admittentem, per Articulos distributus ad faciliorem Lectoris materiarum indagationem.

Quo cum vetusto Magistro Thoma Waldensi Catholico affectu Monastici Status injurias illi ab impio Witcleff illatas, diruptis lacrymis ejusdem Ecclesiæ questus, verbis ex Psalmista desumptis: *Sæpè expugnaverunt me à juventute mea, dicat nunc Israel, sæpè expugnaverunt me, etenim non potuerunt mihi*: deplorante; Ex lib. 3. Doctr. Fid. in Prologo, questione Auctoris, protectione divina cœlitus invocata, & protestatione ad tenorem S. P. Augustini contra Manichæos, art. 1. à cap. 1. cum sequentibus; Et in lib. 4. pluribus Capitibus, precipuè cap. 32. in quo vocat Carmelitas Coadjutores Apostolorum cum Iosepho Antiocheno, & Ioanne Ierosolymitano, non suppositiciis, quia ab ipso citatis; & de Sacramental. tit. 9. c. 83. cum sequentibus, & in specie pro Carmelitis cap. 89. ostenditur contra relatum Witcleff, ejusque Asseclas, Martino V. approbante, peculiarem Perfectorum Religionem supra communem, & vulgarem gentium extitisse, in omni Naturæ tàm, quàm legis Scriptæ, & Gratiæ statu, & ininterrupta Ordinis Carmelitarum hæreditaria ab Elia Successio.

ARTICULUS I.

De Motivo Brevis Chronologiæ Sanctissimo Domino exhibitæ.

Motivum Carmelitarum brevis Chronologiæ SS. Domino exhibitæ ostenditur fol. 1. nu. 1. & 2.

Quisnam fuerit Thomas Waldensis, quantæquè æstimationis penes Sedem Apostolicam, Eminentissimorum DD. Collegium, & Martinum V. videre est nu. 3. 4. & 5.

Argumenta Hæresiarchæ Witcleff contra peculiarem perfectricem Religionem superadditam vulgari, afferuntur fol. 2. nu. 6.

ARTICULUS II.

De Perfectorum Religione peculiari supra communem in statu Legis Naturæ.

Perfectorum Religionem supra communem, & vulgarem gentium in Legis Naturæ statu extitisse, ostenditur ex Thoma Waldensi lib. 3. doctr. Fid. art. 1. cap. 1. in Seth, & Enoch, ut in fol. 3. nu. 7. & 8.

Fuisse in Philosophis Gentilibus solo naturæ instinctu, eruitur ex authoritate D. Hjeronymi, fol. 4. nu. 9. relata ex eodem Waldensi loco supracitato.

ARTICULUS III.

De Peculiari Perfectorum Religione supra communem in Lege Scripta, & Mosaica.

In Veteri Testamento peculiarem Perfectorum Religionem extitisse, ostenditur ex Waldensi lib. 3. Doctr. Fid. art. 1. cap. 4. in Samuele, ut ex fol. 5. nu. 10. & 11.

Talem Perfectorum Religionem, seu Monachatũ perseverasse usq; ad Achab, qui omnem Populum ad Idolorum cultum coegit, undè penè periit tota Filiorum Prophetarum Religio, videre est fol. 5. nu. 12.

Quod Elias Zelans Prophetarum Religionem, occisis ad Torrentem Cison falsis Baal Prophetis, ascenderit in Carmelum, & in visione Nubeculę de mari ascendentis, & quasi vestigium hominis præseferentis, intuitu Christi, & Deiparæ, tamquam causarum exemplarium, Carmelitarum Religionem cum tribus votis essentialibus instituerit, legitur fol. 6. nu. 13. 14. 15. & 16. In quo notanda venit doctrina Waldensis lib. 3. doctr. Fid. art. 1. cap. 1. & 2.

Eliam intuitu Virginitatis futuræ Deiparæ inchoatum suum Institutum eidem Virgini pariturae dedicasse, colligitur ex Summorum Pontificum Bullis, ut ex fol. 9. nu. 17. & 18. In quo ostendit Waldensis loco ibi citato contra Witcleff, quod Perfectorum Ordines non sunt factitii à puro homine.

ARTICULUS IV.

De Voto Virginitatis Deiparæ in Lege Scripta.

Deiparam Eliæ ad exemplum (intellige in executione) perpetuam Deo vovisse castitatem, ex Joanne 44. Patriarcha Jerosolymitano ostenditur à Waldensi de Sacramental. tit. 9. c. 89. ut ex Fol. 11. n. 19. & 20. In quo innuitur nullum inferri Deiparæ Virginis privilegijs præjudicium, ex eo quod Propheticus Ordo futuræ Virginis memoriæ dicatus, tot sęculis ante ejus Nativitatem.

Deiparam in sui Desponsatione cum Josepho à Virginitatis Voto non recessisse, videre est ex fol. 12. n. 21. In quo particularis doctrina Waldensis lib. 3. Doct. Fid. art. 2. c. 22. notanda venit.

In Lege scripta verum extitisse Castitatis Votum, quin Deiparæ Virginis Puritati præjudicium inferatur, colligitur ex fol. 13. n. 22. 23. 24. 25. 26. & 27.

AR-

ARTICULUS V.

De Multiplicatione Perfectorum Religionis sub Elia, & Eliseo in Lege scripta.

Quod Elias Zelans multiplicare Perfectorum Religionem, Eliseum ad suum Institutum vocaverit; Eliseique sequela, Paupertas, Obedientia, & Castitas ex Waldensis lib. 3. Doctr. fid. art. 1. cap. 4. ostenditur fol. 18. nu. 31. & 32.

Eliam, & Eliseum, Filiorum Prophetarum Collegia visitasse, raptumque Eliæ ab eisdem Prophetarum filijs prævisum fuisse, videre est cum Sacra Scriptura fol. 20. n. 33.

Post Eliæ raptum Prophetarum Filios Eliseum videntes Eliæ Pallio indutũ, ac eum in signum Obediẽtię pronos in terram adorasse,& Eliseum in Collegiorum Prophetarum visitatione multa fecisse prodigia, legitur in fol. 21. n.34. 35. & 36. ex Sac. Scriptura.

Eliseum Filiorum Prophetarum Collegia, seu Monasteria in Jordane multiplicasse ex 4. Reg. 6. ostenditur in fol.22. n. 37. Cui addimus Eliam, ac Eliseum veri status Monastici, Institutores, ac Duces fuisse, constare ex ipsomet D.Elisei officio,in antiquo Carmelitarũ Breviario, Venetijs à ducẽtis, & ultra annis impresso, & in Archivio Transpontinæ asservato, in quo ad Capitulum ad Sextam legitur illud D. Pauli: *Jam non estis hospites, & advenæ, sed estis Cives Sanctorum, & domestici Dei, superædificati supra fundamentum Apostolorum, & Prophetarum ipso summo angulari lapide Christo Jesu*. Ex quibus D. Pauli verbis ad Eph. 2. constat, Ecclesiam, statumque monasticum fundatum esse in Apostolis, & Prophetis per Christum, in Christo, & sub Christo; ut fusius, & clarius constabit ex infrà dicendis in hac Chronologia.

Item ad Matutinum in Hymno, sequentia leguntur,

Congratuletur Curia Cœlestium Spirituum,
Et omnis Terra jubilet de Elisei gloria,
Carmelitarum Principis, Prophetæ quem instituit
Magnus Elias Thesbites nutu divini Numinis.

Et in Oratione dicitur: *Omnipotens sempiterne Deus qui in Electis Prophetis mirabilis prædicaris; præsta quæsumus, ut sicut Spiritum Eliæ in S. Propheta Eliseo Carmelitarum Duce Secundo, ad miracula facienda duplicasti, &c.*

ARTICVLVS VI.

De vero Statu Monastico in Lege scripta cum tribus Votis essentialibus, & Consiliorum Evangelicorum observantia, ejusdemque status Institutoribus adducimus.

In Lege scripta verè fuisse Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ vota, & Eliam, ac Eliseum primos extitisse monasticæ vitæ cum tribus votis essentialibus Duces, & Institutores ex Sanctis Patribus legitur fol. 22. n.37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. & 44.

In lege scripta fuisse evangelicorum consiliornm observantiam, & quid sit consilium, præceptum, & votum colligitur ex fol. 28. n. 45. 46. 47.& 48.

In lege scripta non extitisse præceptum accedendi ad nuptias, nec fuisse prohibitum castitatem servare, videre est in fol. 29. n. 49. 50. & 51. In quo specialiter notetur ratio Waldensis lib. 3. doctr. fid. art. 2. c. 17.

Patres antiquæ legis in Christum futurum firma fide credentes fuisse filios adopti-

adoptivos Dei, habetur ex D. Thoma, & Auguſtino, ut in fol. 33. n. 52. 53. 54. & 55.

Eliſeum, Filioſque Prophetarum emiſiſſe Paupertatis, Caſtitatis, & Obedientiæ Vota oſtenditur in fol. 38. n. 56. 57. & 58. in quibus notentur verba Waldenſis contra Witcleff lib. 3. art. 1. c. 20. & loco cit. art. 1. c. 4.

ARTICVLVS VII.

De Rechabitis in Lege veteri.

Jonadab filium Rechab monaſticam filiorum Prophetarum diſciplinam ab Elia inſtitutam amplexatum fuiſſe, legitur in fol. 40. n. 59. In quo ex Waldenſi lib. 3. doct. fid. art. 1. c. 5. explicatur Rechabitarum deſcendentia, & diverſitas.

Rechabitas alios eſſe genere, & ſtyrpe, alios diſciplina tantum, & inſtituto, ſic dicti à Recheb gręcū vocabulū, Curru, ſcilicet, Iſrael, quo nomine nuncupabantur Elias, & Eliſeus; hoſque Rechabitas fuiſſe veros Religioſos in veteri teſtamento, & in duplici genere, videre eſt in fol. 42. n. 60. 61. 62. 63. & 64.

ARTICULUS VIII.

De Eſſenis, Eſſeis, ſive Aſſideis veteris teſtamenti.

Eſſenos, ſive Eſſęos, ſive Aſſidæos, quod idem ſonant, ab aliquibus Rechabitas nuncupatos non per temporalem generationem à Rechab, ſed per ſpiritualem à Recheb, filiorum Prophetarum Monachatum ab Elia inſtitutum ſecutos fuiſſe, triaque extitiſſe Eſſenorum genera, & quinam ex his Eliæ Inſtitutum ſectati ſint, oſtenditur fol. 46. n. 65. 66. 67. 68. 69. & 70.

Eſſenos tria eſſentialia pro Statu Monaſtico vota Deo dicaſſe colligitur ex fol. 51. n. 71. 72. 73. 74. (in quo notanda veniunt verba Waldenſis lib. 3. doctr. fid. art. 1. c. 4.) 75. 76. & 77. In quibus duobus ultimis de Eſſenorum à Rechabitis inſtitutione poſt judaicam captivitatem per Mathatiam, & Socios fit ſermo.

ARTICULUS IX.

De Emerentianæ Virginis particulari notitia, ejuſq; cum Eſſenis, & Carmeli Montis Eremitis converſatione.

Ex Emerentiana Virgine quæ floruit ſęculo antecedenti ad Chriſti Nativitatem, Elianum Inſtitutum ab Eſſenis amplexatum ininterrupta ſucceſſione uſque ad Chriſti Adventum perduraſſe, habetur ex fol. 55. n. 78.

Deiparam Virginem Carmeli Montem, ejuſdemque Incolas ſua non tam decoraſſe, quam conſecraſſe pręſentia, videre eſt fol. 57. n. 79. & 80. In quo de Nubecula parva cum Joanne 44. iterum fit memoria.

ARTICULUS X.

De Joanne Baptiſta Eſſenorum Principe.

Divum Joannem Baptiſtam à pueritia Eſſenorum monaſticam vitam ab Elia inſtitutam cum D. Eliſabetha ejus Matre ſecutum fuiſſe, & verè, ac realiter, & non tantum figuraliter fuiſſe Monachum, & Religioſum, ex

Angelico Doctore cum D.Benedicto ostenditur fol. 59. n. 81. 82. & 83.

Joannem Baptistam in spiritu, & virtute Eliæ venisse, & utriusque Testamenti veteris scilicèt, & novi confinia tetigisse, eaque colligasse, suisq; temporibus verum Eliæ Prophetæ extitisse Monachatum cum tribus votis essentialibus Religionis, & talis Monachatus Instauratorem, Innovatorem, ac Principem fuisse, colligitur ex fol. 62. num. 84. 85. 86. 87. 88. 89. & 90.

ARTICVLVS XI.

De Peculiari Religione addita vulgari in omnimoda perfectione cum sollemnitate, & potestate clavium à Christo instituta.

Christum Dominum in nascentis Ecclesiæ primordiis, Monasticum Eliæ Institutum approbasse, ac in omni perfectione cum sollemnitate, & potestate Clavium instituisse, adeòque Monastica Instituta non esse ab hominibus factitia, contra Witcleff, nec vacare Scripturis ex Waldensi lib. 3. Doctr. Fid. art. 3. cap. 32. & de Sacramental. tit. 9. cap. 83. cum Sanctis Patribus evincitur, ex fol. 67. num. 91. 92. 93. & 94. & in num. 91. fit memoria, (ut in Officio Beatissimæ Virginis de Monte Carmelo) quod *Viri plurimi, qui vestigiis Sanctorum Prophetarum Eliæ, & Elisei insisterant, & Joannis Baptistæ præconio ad Christi Adventum comparati fuerant, rerum veritate perspecta, Evangelicam Fidem confestim amplexati sunt.*

Monasticam Perfectorum Religionem in Lege veteri, quoad substantiam, & essentiam ab Elia fundatam, & à Christo Domino in Lege Evangelica in genere causæ efficientis, & principalis in omnimoda sua perfectione institutam, primò professos fuisse in gloriam Monialium, more claustrali, Deiparam Virginem, & in gloriam Dei, & Christi, futurorumq; hominum exemplum, Sanctum Apostolorum cœtum, constat ex D. Hieronymi Epistola, ut in fol. 72. num. 95.

Carmelitas post suam ad Christi conversionem, singularis devotionis affectu Deiparam Virginem venerari cæpisse, patet ex Ecclesiæ testimonio in Officio Deiparæ Virginis de Monte Carmelo, aliisq; auctoritatibus, præcipuè Waldensis de Sacramental. tit. 9. cap. 89. num. 9. contra Witcleff, in quo ostendit Eliam suam inchoasse Religionem ad Sanctæ Virginis Patronatum, ut in fol. 73. num. 96. 97. & 98. & in n. 97. pariter ostenditur Carmelitas Deiparam Virginem in sui Ordinis tutelarem Patronam paritèr elegisse.

ARTICVLVS XII.

De Perfectorum Religione ab Apostolis, & Carmelitis ipsorum Coadjutoribus in primo à Christo nato sæculo instituta, & aucta.

Sanctos Apostolos fuisse Monastici, & Religiosi status Institutores in Lege Gratiæ, ad Christi imitationem, Regulam ipsis ab eo datam, cæteris communicando, Sanctorum Patrum auctoritatibus, gravissimorumque Scriptorum testimoniis, legitur de Apostolis, Matthæo, Paulo, & aliis, & de Divo Marco Evangelista. Et Carmelitas Deiparæ Virginis hortatu primos Eliani, & Prophetici Instituti Alumnos in nascentis Ecclesiæ primordiis strenuè, & imperterritè, tanquàm Apostolorum Coadjutores in Evangelii, & Nominis Jesu promulgatione, & prædicatione, usque ad mortem collaborasse; tantamque fuisse Carmelitarum ergà Deiparam Virginem, cujus familiaribus colloquiis, & conversatione fruebantur,

tur, venerationem, ut in ejusdem honorem primum dictæ Virgini extruxerint Sacellum, colligitur ex fol. 75. num. 99. 100. 101. In quo verba Waldensis lib. 3. Doctr. Fid. art. 1. cap. 7. contra Witcleff ex auctoritate Philonis contemporanei D. Petri desumpta, speciali aliqua reflexione notanda sunt. Et ex num. 102. in quo cum Chronica Romana antiqua fit specialis notitia de Enoch Amatin Carmeli Incola D. Marci Coadjutore, de quo in Summorum Pontificum Bullis fit mentio. Et tandem ex num. 103. 104. & 105. in quo singularis notitia de Sacello Deiparæ Virgini, & de loco à Carmelitis extructo cum Lezzana tom. 1. annal. ad an. 3220. ex verbis Armacani in sermone Conceptionis, relatis à Waldensi de Sacramental. tit. 9. cap. 89. notanda venit.

Monasticam Perfectorum Religionem non trecentis annis, & ultra post Ascensionem Christi, sed ab exordio nascentis Ecclesiæ, originem sumpsisse, solidis Scripturæ fundamentis, & Sacrorum Scriptorum authoritatibus ostenditur cum Waldensi lib. 3. Doctr. Fid. art. 1. cap. 6. contra Witcleff fol. 83. num. 106. 107. & 108. in quo Hilarionis primitas, & Actorum Verba pro Carmelitis cum singularitate notentur.

Carmelitas Eliani Instituti Alumnos anno, quo Christus ascendit in Cœlum, ad habitationem, seù hospitium propè Cœnaculum constructum (ut mos erat ter in anno ad Æncenia celebranda) descendisse, & in die Pentecostes Sanctum recepisse Spiritum, ob cujus beneficii memoriam, ante Missam Conventualem, Antiphonam: *Veni Sancte Spiritus* quotidiè canunt, habetur ex fol. 87. num. 109.

Corollarium peculiare pro Carmelitis, in quo Waldensis lib. 4. Doctr. Fid. art. 2. recenset testimonia Josephi Antiocheni, & Joannis Hierosolymitanis, neutiquàm penès ipsum suspectorum, ac per consequens, nec à benevolo Lectore, ut suspecti censendi, Carmelitasque Apostolorum Coadjutores cognoscit, vide in fol. 88. num. 110.

Carmelitas Apostolorum Coadjutores fuisse à D. Jacobo in Hispania missos, ut Christi Fidem in ea disseminarent, legitur ex testimonio Luitprandi fol. 89. n. 111. In quo etiam habetur anno 42. à Passione Domini Titum, & Vespasianum Hierosolymam venientes, Eliæ Successores ob reverentiam Christi muneribus honoratos, illesos dimisisse, Vespesianumque Basilidem Sacerdotem Montis Carmeli Incolam consuluisse; de cujus Basilidis Religionis integritate nullatenus ambigendum est ex eo, quod Tacitus, & Svetonius, Etnici illum referant, ut ex num. 112.

Hoc eodem primo nostræ salutis sæculo Martham, Magdalenam (D. Dionysium Areopagitam, & insignem Matronam Damarim in prædicatione Pauli ad Fidem conversos) aliosque quamplurimos Monasticum Eliæ Institutum secutos fuisse, videtur in fol. 93. num. 113. & 114. Et hæc de primo sæculo.

ARTICVLVS XIII.

De ininterrupta Carmelitarum ab Elia successione in secundo, & tertio à Christo nato sæculo.

In secundo salutis nostræ sæculo Elianum Institutum ininterrupta successione continuasse, quamplurimosque ejusdem instituti Alumnos Martyrii palmam adeptos fuisse, constat ex fol. 95. num. 115. 116. & 117. in quo fit specialis memoria de S. Veneranda, ejusque admirabili martyrio hujus Ordinis jubari præclarissimo.

In tertia Legis Evangelicæ centuria ininterruptè perseverasse, ostenditur ex celebri Epistola Urbani I. Christianis, & Religiosis illius temporis scripta, & ex D. Dionysio à Sac. Rit. Congregatione huic Ordini tanquàm ejus-

ejusdem Alumno in ipsius Officio approbato, ut in fol. 100. num. 118. in quo etiam de S. Telesphoro, Amatore, aliisque Anachoretis, fit memoria.

In hoc pariter sæculo floruisse D. Antonium Abbatem, Eliani institui Sectatorem fuisse, necnon Divos Spiridionem, Julianum, Basilissam, aliosque ejusdem Instituti Alumnos, videre est fol. 102. num. 119. in quo circa Hilarionem ex Sozomeni auctoritate specialis reflexio habenda est. Et hæc de secundo, & tertio à Christo nato sæculo.

ARTICVLVS XIV.

De ininterrupta Carmelitarum ab Elia successione in quarto à Christo nato sæculo.

In hoc salutis nostræ sæculo Eliæ Monachatum viguisse constat ex Eusebio Cœsariensi, ut ex fol. 104. num. 120. & 121. in quibus nonnulli hujus Sacri Instituti Sancti recensentur, inter quos S. Chariton. Et ostenditur Helenam Constantini Matrem Crucis Inventionis desiderio motam, Hierosolymam venisse, nonnullasque Carmelitici Instituti Alumnis tùm Viris, tùm Mulieribus magnificè erexisse, & instaurasse Ecclesias.

Huic Elencho addimus, quæ omisimus in Brevi Chronologia sub hoc sæculo, nempè Magnum Basilium, suorum Religiosorum, quorum Patriarcha fuit, præscripsisse regulam, attemperando priscorum Monachorum vitæ austeritatem, ut habetur ex ejusdem officio multoties à Sac. Rituum Congregatione approbato, in quo Lectione tertia secundi nocturni, sequentia leguntur. *Primus duriorem illum antiquorum Monachorum Ritum ad meliorem formam redegit, magisq; Religioni congruentem*. Ex quibus verbis clarè constat antecedentèr ad D. Basilium verum Monachatum extitisse, qui quidem nullus alius esse poterat, quam Elianus. Pro suis enim Religiosis, quorum Pater fuit, duriorem illum antiquorum Monachorum Ritum ad meliorem formam redegit.

Hoc eodem sæculo Divum Antonium Abbatem à quodam Monacho Esseno instructum, ex Instituto magni Prophetæ Eliæ exemplum sumentem, eiusque imitatorem existentem, secreta Eremi sectatum fuisse comperies ex Divo Athanasio ejus vitam scribente fol. 107. nu. 122. & 123. in quo etiam de Hilarione, Porphyrio, Gregorio, relato Basilio, alijsq; Eliani Instituti Sectatoribus; & cum Sozomeno, Eliam Status Monastici cœterorum exemplum fuisse comperies; & nota argumentum de exemplo, & exemplato.

Hoc itidem Sæculo floruisse Ioannem Carmelitam 44. Patriarcham Hierosolymitanum, librumq; composuisse de Institutione Monachorum in lege veteri exortorum, & in nova perseverantium ad Caprasium, ejusdem successorem, in quo singularitèr de Carmelitarum ininterrupta successione ab Elia vsque ad suum tempus distinctam memoriam, & attestationem mirabilitèr præbet, constat ex fol. 109. nu. 124. in quo præfatus Ioannis liber vindicatur ab aliquorum suspicione. Et in n. 125. ostenditur Sanctas Euphrasiam, & Euphrosinam, ac Sanctum Cyrillum Episcopum Alexādrinum Montis Carmeli Cultorem claruisse, qui postea in Ephesina Synodo unanimi Patrum consensu, Nestorium condēnauit, Deiparamq; Virginem Matrem Dei appellandam esse definiuit.

Vnde in Breviario Carmelitarum antiquo supra relato in ultima lectione legitur: *Conscripsit propterea librum, decem capitulis distinctum contra Nestorium: definiens cum prædicto Concilio, temerarium esse: dicendo Beatam Virginem Mariam non esse veram Dei Matrem: Quod in Decretis distinctione sextadecima. Capitulo* Sexta : *manifestè reprobatur.*

tur. Et quamuis (nota) *successores Eliæ, & Elisei Prophetæ post Incarnationem Domini nostri Iesu Christi Fratres Ordinis Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmelo per privilegia Apostolica vocarentur: Ex eo quod in prædicto Monte iuxta Fontem Eliæ in honorem Beatissimæ Dei Genitricis Virginis Mariæ Oratorium primi construxerunt: tam quia Beatus Cyrillus pro ipsa Dei Genitrice contra Nestorium ita audactèr, & scientificè disputavit: & validis argumentis superavit, fortissimisque rationibus illam verè esse Dei Genitricem probavit. Tunc in eodem Concilio sancitum fuit, quod Fratres Ordinis sui specialius titulo Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmelo non immeritò, sed laudabiliùs deberent insigniri, & gloriosiùs decorari.*

Hoc eodem sęculo sacrum hunc Ordinem claruisse ostendunt exterorum testimonia maximè insignis Juris-Consulti Caroli de Tapia in Caprasio, Euthitio, Miletio, Cæsareo Arelatenti Episcopo, & aliis, ut in fol. 111. n. 126. & 127. & hæc de quarto à Christo nato sæculo.

ARTICVLVS XV.

De ininterrupta Carmelitarum ab Elia successione in quinto, & sexto à Christo nato sæculo.

Sacrum Eliæ Institutum ab anno 500. usq; ad 600. nostræ salutis annum ininterruptè continuasse, constat ex Anastasia, Jacobo Porphyrionita, aliisq; Carmelitici instituti Alumnis, sanctitate claris, & ex Concilio Constantinopolitano de anno 536. cui interfuere nonnulli Eliani Instituti Monachi; sicut & paritèr ex quodam vetusto monumento Campanæ Carmelitici Ordinis stegmate, & Prioris nomine, sub quo formata fuit, signatæ, ut ex fol. 115. n. 128. 129.

Floruisse in sexto paritèr sęculo constat ex persecutionibus, quas Cosdroas Persarum Rex huic Sacro Ordini intulit, itaut Carmelitæ pluribus hinc inde devastatis sui Instituti Monasteriis, innumerisq; martyrio coronatis eorundem Alumnis, solummodò in Eremis Carmeli, Jordanis, Montis Neroy, Quarantenæ, paucisq; aliis solitudinibus retinere potuerunt loca, ut cum Arnoldo Bostio, & Joanne Palæonydoro videre est fol. 116. n. 129. Et hæc de Quinto, & Sexto à Christo nato sęculo.

ARTICVLVS XVI.

De ininterrupta Carmelitarum ab Elia successione in septimo, & octavo à Christo nato sæculo.

Hunc Sacrum Ordinem in septimo legis Evangelicæ sęculo continuasse ex Divo Anastasio, quem nonnulli Scriptores, & Sacra Rituum Congregatio in Oratione ejusdem Officij confirmati sub Paulo V. & Vrbano VIII. Carmelitam esse affirmant; Et ex Persecutionibus, ac Tyramnide, quas Carmelitæ passi fuere ab Humar Arabiæ Rege, à quo coacti fuerunt Pallia, seu Cappas, quas albas deferebant, dimittere, barratasque assumere; Et ex eo quod Mahomętus adstrictus fuerit pacem inire cum Christianis, illamque concludere in Monasterio Religiosorum Montis Carmeli; Et ex quodam antiquo monumento, quod extat in Hyspalensi Civitate, colligitur ex fol. 117. nu. 130. & 131.

In octavo verò sęculo ininterruptè continuasse ostendunt Ægidius Galenius Canonicus Coloniensis: Senense Carmelitarum Cœnobium: Quidam lapis sepulchralis in nostro Pisarum Claustro oppositus: Toletanum

Carmelitarum Monasterium. Quamplurima beneficia á Carolo Magnó Carmelitis Hierosolymis præstita, ut ex fol. 119. n. 132. & 133. Constat paritèr ex Concilio Niceno vndecimo hoc ipso sęculo anno 787. celebratum, cui Eliani Instituti Monachos interfuisse constat ex eorum subscriptionibus, ut in eodem n. 133.

Huic Elencho addimus, quæ omisimus sub hoc sœculo in brevi Chronologia, fundationem nempè Eremitorii nostri Ordinis propè Florentiã secutã anno 743. per Carmelicolas fugitivos à facie persequentium Saracenorum, ut ex sequentibus ejusdem Florentiæ Civitatis Episcopi litteris.

Nos Thomas miseratione Divina Florentiæ Episcopus, protestamur expressè ad perpetuam rei memoriam, & posteris futuram fidem, quod ad honorem Dei, & Beatæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo, & omnium Cœlestium Civium in cœlestibus triumphantium, præsentibus Mauritio Cionio Corterio, Ardighio à S. Geminiano, & Gotifredo Cuffa, omnibus Ecclesiæ Florentinæ Presbyteris, necnon, & præsentibus Eremitis ejusdem Carmeli Montis Genesio, Basilide, Cyrillo, Enoch, Fronto, Onuphrio, & Elpidio ex eodem S. Monte ab Arabiæ iniquo Mahometti Successore, & discipulo Humar Rege fugientibus, & in hanc Provinciam decursis, hac præsenti die infrascripta primum lapidem parvæ Ecclesiæ in remoto loco pro eisdem Eremitis Carmeli, ad totius Populi Florentini placitum, & concursum, propriis nostris manibus, Deo dante, posuimus propè Civitatem, juxta Pisanam viam, & fluvium Arni. Acta sunt hæc Florentiæ in Palatio Episcopali testibus ad omnia vocatis Josepho à S. Vivaldo, Balduino Balduini, de Colle Valliselse, & Gualterio quondam Vicedomino Florentino sub anno Domini 743. Mense Majo, ejus vero die prima, Indictione XI. &c. Ego Raynerus Symeonis à Signa Apostolica, & Imperiali Auctoritate Notarius Florentinus, rogatus mea manu confeci, & signum mei tabellionatus apposui. Locus † Signi. Hæc in perennem memoriam marmori incisa in Claustro cernuntur. Et hæc de septimo, & octavo, à Christo nato sęculo.

ARTICULUS XVII.

De Iuinterrupta Carmelitarum ab Elia successione in Nono, & Decimo à Christo nato Sęculo.

Ab anno Christi nati 800. usque ad millesimum continuatè extitisse ac viguisse Elianam Sobolem, patet ex Indulgentiis Leonis IV. magni (teste Anastasio) Religiosorum amatoris, qui consecratus anno 848. profugis compatiens Carmelitis, omnibus Christi-fidelibus illorum subvenientibus necessitati, concessit. Item ex Indulgentiis eidem Ordini impertitis ab Adriano II. anno 855. & Stephano V. anno 885. ut ex fol. 123. n.134. Pariter ex fundatione Conventus Leontini, ut ex n.135. Item ex fundatione Ecclesiæ & Monasterii Sancti Martini in Montibus, ut ex fol. 125. n. 136.

Constat pariter ex Sacello Eliæ in Monte Carmelo constructo, à Basilio Imperatore restituto, & renovato, ut ex fol.126. n. 137.

Ab anno nostræ salutis 900. usque ad 1000. hunc Sacrum Ordinem ininterruptè extitisse, & viguisse, constat ex Indulgentiis eidem concessis à

 Sergio

Sergio III. circa annum 907. & à Joanne X. circa annum 913. De quibus fit memoria in Bulla Sixti IV. ficuti & de cœteris in antecedenti fęculo recenfitis, quæ incipit: *Dum attenta meditatione*: Et in Bullis Gregorii XIII. Clementis X. & aliorum. Pariter conftat ex fundatione Conventus Dinckelfpulienfis in Germania, ut ex fol. 127. n. 138. Item ex quadam Perufii vicina Eremo à Carmelitis habitata. Et ex Benedicto V. Pontifice Maximo, quem non tàm intranei, quàm extranei Scriptores Carmelitano adfcribunt Ordini. Tandem ex S. Gerardo, cujus Officium Sacra Apoftolica Sedes, tanquam fui Ordinis Alumni Carmelitis conceffit, ut ex fol. 128. n. 139. & hæc de nono, & decimo à Chrifto nato fęculo.

ARTICULUS XVIII.

De ininterrupta Carmelitarum ab Elia fucceffione ab Vndecimo vfque ad Decimumtertium à Chrifto nato fæculo.

Hunc pariter Ordinem abfque interruptione continuaffe in undecimo noftræ falutis fęculo, patet primo ex Indulgentiis Summorum Pontificum Alexandri II. anno 1061. & Gregorii VII. anno 1074. recenfitis, & relatis cum cœteris antecedentibus à Sixto IV. Julio II. Gregorio XIII. & Clemente X. Carmelitis conceffis, & ex Monafterio Bopardiæ juxta Rhenum Fluvium, affentiente Henrico Imperatore à Carmelitis anno 1045. conftructo, & ex Monafterio Venetiarum, ut ex fol. 129. n. 140.

Pariter floruiffe in duodecimo falutis noftræ fęculo colligitur ex Jacobo de Vitriaco Cardinali, Joanne Trithemio, Arnoldo Boftio, & Guillelmo de Sanvico, ut ex fol. 131. n. 141. & ex fundatione Conventus Burdigalenfis veteris in Aquitanica Gallia, ut ex Daniele à Virgine Maria in vita S. Simonis Stoch n. 745. in ejus Vinea Carmeli videri poteft.

Hoc pariter fęculo Sacrum Eliæ Inftitutum ininterrupta fucceffione continuaffe conftat ex Aymerico Patriarcha Antiocheno qui Joannis 44. librum gręcè fcriptum in latinum transferri juffit, ad notitiam Religioforum, qui ex Europa venientes talem linguam gręcam ignorabant, Ordinemque multum promovere ftuduit, Carmelitifque de communi Gremialium affenfu in primum Priorem Generalem inter Latinos pręfecit S. Bertholdum, ut legitur in lectionibus fecundi nocturni in officio ejufdem Sancti ab Ecclefia fæpius approbato, ut in fol. 132. n. 142.

Similiter patet ex fundatione Conventus Dantifci in Polonia fecuta anno 1136. per Subislaum I. Pomeraniæ Ducem Chriftianum, ut ex authentico fundationis inftrumento, quod refertur fol. 133. n. 143. Conftat pariter ex reftitutione Carmelitis facta Ecclefiæ Toletanæ S. M. de Alfizen fub anno 1133. per Alphonfum VI. cum liberaliffima donatione pro Conventu, ut ex ipfo Regis Diplomate in prefato n. 143. relato. Ex quibus conftat Carmelitarum Ordinem ante Patriarchatum Aymerici plenè formatum extitiffe, & ab eo neutiquam exordium fumpfiffe, ut aliqui putant. Patet itidem ex fundatione Conventus Colonienfis, fecuta anno 1198. vel 1199. opera nobilis Militis, ac Patricii Colonienfis Domini Brunonis de Bonerhoff, qui eo anno Carmelitas ex ipfo Mōte Carmelo Coloniam Agrippinam adduxit, ut ex relato n. 143. & ex Daniele à Virgine in Vinea Carmeli, & vita S. Simonis Stoch n. 745.

AR-

ARTICULUS XIX.

De Ininterrupta Carmelitarum ab Elia successione ab anno 1200. *usque ad annum* 1300.

Sacrum Eliæ Institutum viguisse in tertiodecimo salutis nostræ sęculo eruitur primo ex authentico instrumento Bononiæ dato sub die 22. Mensis Maii 1202. rogato per Dominum Oliverium de Scudellis , cujus exemplum authenticum extat in Archivio S. Mariæ Transpontinæ , & in Conventu Carmelitarum Congregationis Mantuanæ Civitatis Parmæ ; ex quo apparet venditio medietatis unius domus , facta à Domino Jacobo filio qu. Domini Henrici , & Fratre Dominæ Hugolinæ, Patri F. Benvenuto filio qu. Domini Petrezuoli Ordinis Fratrum S. Mariæ de Carmelo Civitatis Bononiæ , ementi pro se , & suis successoribus ; Ex quo instrumento constat antea extitisse talem Ordinem Carmelitarum.

Constat pariter ex fundationibus Monasteriorum Petrelatensis in Catalonia sub anno 1206. Pataviensis in Italia ; Herbipolensis in Germania ; loci receptione in Cantia Comitatu Angliæ sub anno 1212. In Apulia ; In Campania ; In Sicilia sub anno 1219. ; Leocatensis in Sicilia ; Dinakspulensis in Germania Superiori sub anno 1221. Valencenensis in Belgio sub anno 1235. Forcaniensis , & Famagustani in Cypro sub anno 1238. Messanensis , Panormitani , Drepanensis in Sicilia sub eodem anno . Alveuvicensis , & Eylesfordiensis in Anglia 1239. Nerbendeniensis , Burnhamiensis , Londinensis in Anglia sub anno 1241. Bolthoniensis itidem in Anglia , comitatu Eboracensi S. Ivonis dicti circa annum 1242. Fundatore Richardo Grey de Cotnor ; Massiliensis in Gallia Narbonensi sub anno 1244. Et aliorum quamplurimorum in Gallia , Hyspania, Britannia &c. hoc eodem sęculo a Carmelitis obtentorum , ut in Vinea Carmeli in Chronologia vitæ S. Simonis Stoch , Patris Danielis a Virgine num. 745.

Constat itidem ex receptione ad habitum Eliani Instituti S. Simonis Stoch; & ex Martyrio S. Angeli Carmelitæ Leocatæ in Sicilia secuto sub anno 1220. Qui ex Hierosolymis ad Siciliam commeaturus *Romam perveniens , à Sanctis Francisco , & Dominico agnitus , in honore habitus, & familiaritèr tractatus , Beato Francisco Stygmatum impressionem prædixit , à quo & sui Martyrii prædictionem accepit* . Huncque *insignem Sanctitatis Virum Patribusq; suis Eliæ , & Eliseo persimilem, miraculis Deus similibus illustravit* ; ut legitur in ejus officio quarta , & sexta lectione , à Sac. Rit. Congregatione , pluries approbato , & à Summis Pontificibus confirmato . Hunc fuisse Eliani Instituti Alumnum præter id quod testatur Sac. Rit. Congregatio illis verbis : *Patribusq; suis Eliæ , & Eliseo persimilem* , constat ex eo quod tàm apud Venerabiles Divi Dominici , quàm Seraphici Francisci Patriarcharum Alumnos , sicut & apud Nos in præfata D. Francisci Stygmatum , ejusque Martyrii mutua prædictione, Habitu Carmelitico indutus in tabellis depictus conspicitur.

Constat etiam ex decessu S. Alberti Patriarchæ Hierosolymitani Ordinis Carmelitarum Legislatoris Latini , secuto sub die 8. Aprilis 1214. Et ex promotione D. Simonis Stoch in Vicarium Generalem per omnes Occiduas Europæ Provincias , in quibus hic Sacer Ordo reflorescere cœperat , ut ex eodem Daniele à Virgine loco citato num. 730. & 731.

Constat similitèr ex Regula sub anno 1209. à D. Alberto Patriarcha Hierosolymitano tradita S. Brocardo Priori Generali , ejusque Fratribus Carmelitis observanda , juxtà Lezzanam eodem anno 1209. licèt aliqui sub an-

anno 1199. velint traditam fuisse, fortasse decepti ex numerorum efformatione, ab Honorio III. per suum Breve Apostolicum de die 30. Januarii 1226. Deiparæ Virginis jussu confirmata, ut ex relato Daniele à Virgine loco supracitato num. 736. Et ex Officio Deiparæ Virginis de Monte Carmelo lectione quinta, in qua legitur: *Ac demùm cùm olim in Europa Ordo esset ignotus, & ob id apud Honorium III. non pauci pro illius extinctione instarent, adstitit Honorio noctu purissima Virgo Maria, pleneque jussit, ut Institutum, & Homines benignè complecteretur*. Quod officium multoties examinatum à Sac. Rit. Congregatione fuit approbatum. Quam postea S. Simone Stoch instante, ut Ordinem sibi commissum à novis subtraheret persecutiobus, iterùm approbavit, & confirmavit Gregorius IX. Honorii III. Successor, dato Diplomate de die 6. Aprilis 1230. ut in Speculo Ordinis Venetiis impresso anno 1507. fol. 32. Et ex Lezzana in Annalibus ad annum 1230.

Constat similitèr ex alio Brevi Apostolico Gregorii IX. quo relatus S. Simon curàvit Ordinem suum suscipi sub protectione Sedis Apostolicæ, ac tempore Interdicti, potestatem Divina celebrandi, de die 9. Aprilis ejusdem anni 1230. ut ex locis supracitatis.

Constat pariter ex quatuor privilegiorum Bullis, quas enunciatus S. Simon ante inchoationem Concilii Generalis Lugdunensis, ab Innocentio Papa IV. impetravit, unam scilicèt de die 8.duas de die 13. & unam de die 20. omnesque Mensis Junii anni 1245. ut in Speculo, & Bullario Ordinis fol. 61. & 62. in quibus extant tales Bullæ. Sicut ex aliis privilegiis, seù indultis Apostolicis ab eodem Innocentio Ordini nostro impertitis sub die 13. & 27. Julii 1246. locis supracitatis recensitis.

Constat etiam ex eo quod cum Sacer noster Ordo à suæ Institutionis primordiis peculiaritèr solitudini, & contemplationi addictus esset, & ab Innocentio IV. cum aliis tribus unus ex quatuor Mendicantibus destinatus fuisset, D. Simon Stoch à præfato Pontifice de Consilio Capituli Generalis mitigationis Bullam obtinuerit sub die prima Octobris 1247. quæ Bulla extat in Speculo Ordinis lib. 8. cap. 8. & iterùm fol. 74. & 75. & in Annalibus Ordinis ad annum 1247. & apud Cherubinum tom. 1.

Item constat ex tribus Privilegiorum Bullis ab Innocentio IV. in Ordinis favorem obtentis à relato S. Simone Stoch, omnibus sub eadem die 27. Septembris 1250. datis; quæ extant in Speculo, & Bullario Ordinis fol. 63. & de quibus Lezzana in Annalibus ad annum 1250.

Constat itidem ex eo quod cum Carmeliticus Ordo infensissimas sustineret persecutiones, præsertim in Europa, S. Simoni ad Suprèmum Deiparæ Virginis adjutorium confugienti, ipsamque depræcanti; prout ipsemet Vir Sanctus fatetur in Epistola hac de re, per semetipsum dictata suo Confessario Petro Swayngtono Anglo, ac per Ordinem mox divulgata; in quo post alia sic ait: *Cum effunderem animam meam in conspectu Domini, quamvis sim pulvis, & cinis, & in omni fiducia Dominam meam Virginem Mariam depræcarer, quod sicut volebat nos appellari Fratres suos, monstraret se Matrem, eripiendo Nos de casu tentationum, & aliquo signo gratiæ Nos recommendando erga ipsos, qui nos persequebantur, dicendo illi cum suspiriis.*

Flos Carmeli,	*Mater mitis,*
Vitis Florigera,	*Sed viri nescia,*
Splendor Cœli,	*Carmelitis*
Virgo Puerpera,	*Da Privilegia,*
Singularis	*Stella Maris.*

apparuit mihi cum grandi comitatu, & tenendo Habitum Ordinis, di-

dixit: Hoc erit tibi, & cunctis Carmelitis privilegium. In hoc moriens æternum non patietur incendium. Insupèr eadem Virgo Deipara tunc quoque ipsi Beato Simoni in mandatis dedit, ut mitteret ad Innocentium Papam IV. qui de præfatis gravaminibus Ordini inflictis, remedium præstaret. Nàm mox subdit in sua Epistola idem Vir Sanctus. *Et quia sua gloriosa præsentia me lætificabat ultra captum; nec ego miser Majestatem ejus sustinere poteram, disparendo dixit, quod mitterem ad Dominum Innocentium benedicti Filii sui Vicarium, qui de gravaminibus remedium præstaret, &c.* Hæc ipsemet S. Simon Generalis.

Alteri quoque, videlicèt Venerabili Nicolao Gallico Deiparam apparuisse, ac mandasse, ut in hoc eodem negotio præfatum Innocentium accederet, testatur Arnoldus Bostius in suo Patronatu Mariano cap. 9. dicens post alia: *Virgo Benignissima Maria super-altissimæ Trinitatis Speculum, Tricliniumque delitiosum, Carmelitanique Populi honorificentia peculiaris à tàm charissimè dilectis amicis humilitèr invocata, Beato Viro Nicolao Gallo Priori Generali Gregis Carmeli, Reginæ tàm sublimis visitatione prædigno, inter alia familiaritèr, & amicè dixit, ut ad Pontificem Maximum Innocentium accederet intrepidè, qui juxtà nominis sui indicium nemini nocendo, partem foveret Innocentium: Sic quoque salubre remedium ab eo, contra præmissa gravamina reportarent.* Hujus etiam legationis Marianæ copiosè meminit Abbas Trithemius lib. 1. de laudibus Carmelitarum, dignus, ut hac in parte legatur.

Ob præfatum tàm nobile, ac magnificum Deiparæ Virginis apparitionis prodigium Confirmatum legitur à Sac. Rit. Congregatione in ejus Officio Lectione sexta, & à Summis Pontificibus approbato, hocque sublime privilegium Sacri Habitus, sivè Scapularis, quod Deipara Virgo S. Simoni tradidit; per quod etiam mox eodem die illustria patrari cæperunt miracula, & vetustissimi hujus Ordinis Confraternitas, hactenus *Beatæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo*, nuncupata, renovari, propagari, ac novo titulo *Sacri Scapularis* insigniri cæpit. Multi verò Reges, ac Principes, præter vulgus innumerabile, successivè eidem Confraternitati sese incorporarunt: Quos denique ipsi quoque Summi Pontifices, Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, & alii ex Clero plurimi sunt imitati. Suprarelata Deiparæ Virginis apparitio contigit Cantabrigiæ in Anglia sub nocte diei 16. Julii 1251.

Constat paritèr ex Bulla de die 13. Januarii 1252. qua Innocentius Papa IV. cunctis Episcopis, & Archiepiscopis juxtà relatum Deiparæ Virginis mandatum severè præcipiebat, ut Fratribus Carmelitis in præfatis gravaminibus pium favorem impenderent, & molestatores ipsorum per censuram Ecclesiasticam appellatione postposita compescerent; quæ Bulla extat in Speculo Ordinis lib. 9. cap. 7.

Similitèr constat ex quatuor Bullis Apostolicis, quas sub eadem die 26. Augusti 1253. ad instantiam utique S. Simonis Stoch in hujus Ordinis favorem concessit Innocentius IV. ut in Speculo Ordinis fol. 61. ac in annalibus ad annum 1253.

Constat paritèr ex litteris binis Apostolicis à præfato Innocentio IV. de die 26. Augusti, & 9. Septembris de anno 1254. datis in favorem aliquot Monasteriorum Angliæ.

Constat etiam ex eo quod Nicolaus Gallicus anno 1254. ac deinceps, in Palestina presertim in Monte Carmelo degebat, ubi ipsa Deipara Virgo Maria rursùs apparuit, præmonens eum de Adventu S. Ludovici Regis Franciæ in Montem Carmelum. Hic quippè S. Rex repatrians in Franciam (annum præsentem notant Gordonus, Spondanus, & alii) ad

ad radices Montis Carmeli, evidens naufragii incurrit periculum. Undè voto facto ad ejusdem Montis, & Ordinis Patronam Deiparam, quod ejus Ecclesiam inviseret, periculum patrocinio ejus evasit, Montem ascendit, Matri Virgini gratias egit, Fratres ejus invisit, eorumque sex numero secum sumpsit, Monasterium ipsis Parisiis ante *portam barratam* (sic à *Barratis* Fratrum Palliis deinceps appellatam) fundavit: Habitum privilegiatum Sacri Scapularis assumpsit, Ordinisq; hujus Confrater effectus, in eodem Sacro Habitu (quem quidam deridens, miraculosè punitus est) sanctè obiit, Carmelitisque Parisiensibus aureum super albo serico (ut Bostius loquitur) ornamentum, cum omnibus sua plenitudine perfectum, ad decoranda Deiparæ Virginis sollemnia donavit.

Constat similitèr ex B. Francisco natione Cremonensi, Carmelitica verò professione Senensi, qui cum prædicaret Cremonæ contra pessimum Blasphemiæ vitium in Deum, & Sanctos suos, in publico Foro, in quo frequentèr esse solebat, à concitata Plebe ad Columnam quamdam in medio Fori ligatus, lapidibus, ut alter Stephanus obrutus, in pace quievit anno 1257. ut ex Daniele à Virgine ex Benedicto Gonono in Chronico suo Mariano.

Constat itidem ex quatuor Bullis ab Alexandro IV. Ordini nostro concessis, videlicèt tribus sub die 13. Februarii, & una sub die 18. Martii 1259. ut ex speculo Ordinis fol. 68. & 71. & in Annalibus ad annum 1259.

Similiter ex sex aliis diversis Bullis ab eodem Alexandro IV. in Ordinis profectum concessis, scilicèt una sub die 7. Martii; tribus sub die 8. ejusdem, una sub die 11. & alia sub die 29. ejusdem Martii. Item ex Breve Apostolico, quo Urbanus IV. concessit, quod Fratres hujus Ordinis pia Fidelium legata recipere possint, sicut & bona injustè quidem acquisita, nescitur tamen cui illa restitui debeant, & omnes sub anno 1261.

Constat etiam ex septem aliis diversis Bullis, quas præfatus Vrbanus Papa IV. expediri jussit, scilicet una de die 22. Februarii: duabus de die 15. & 19. Martii; duabus de die 15. & 16. Maii, & duabus de die 28. Augusti, omnibus sub eodem anno 1262.

Hæc in Elencho addere duximus, ut singularia beneficia à Sede Apostolica, præcipuè ab Innocentio IV. Ordini concessa benevolo Lectori innotescant; nòn sine spe firma, quod hic humilis Ordo consimilia ab Innocentio Divina Providentia Papa XII. sit consecuturus, quæ à tot Summis Pontificibus incipiendo à Leone IV. Adriano II. Stephano V. Sergio III. Joanne X. aliisque suprarelatis consecutus est, quorum Bullas Sixtus IV. in sua de anno 1477. septimo Kalendas Aprilis, ejusdem Pontificatus anno sexto, quæ incipit: *Dùm attenta meditatione* recenset, ac confirmat; Et in alia dicta Mare Magno, quæ paritèr incipit: *Dùm attenta meditatione* de anno 1476. quarto Kalendas Decembris, Pontificatus ejusdem anno sexto, quamplurimas alias suorum Prædecessorum Bullas, huic Ordini concessas, de verbo ad verbum inserit, inquiens: *Quas Bullas in Cancellaria nostra diligentèr inspici, quarumque tenorem de verbo ad verbum præsentibus inseri fecimus, cum incipiant vetustate consumi, & quas, & earum tenores innovamus, confirmamus, & approbamus, ac præsentis scripti Patrocinio perpetuo communimus, &c.* Et infrà: *Quorum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, qui Ordinem prædictum variis Privilegiis non immeritò decoraverunt, inhærentes vestigiis, motu proprio, non ad eorum Christophori Generalis, aut dicti Ordinis Fratrum Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperque Virginis Ma-*

riæ

riæ de Monte Carmeli, Professorum, vel alterius pro eis nobis super hoc oblatæ petitionis, instantiam, sed de nostra mera voluntate, & deliberatione, & ex certa nostra scientia, &c. Vt fusiùs legenti dictam Bullam patebit. Hunc Sixti IV. Bullarum tenorem confirmarunt Innocentius IX. in suis litteris Apostolicis, quarum initium: *Dùm attenta meditatione* de anno 1484. tertio Kalendas Februarii, in quibus eadem, quæ reperiuntur in Bulla Sixti IV. pro Indulgentiis, & successione hæreditaria Eliæ, & Elisei leguntur. Item Julius II. in Bulla *ad Sacrum Ordinem*: data anno 1504. duodecimo Kalendas Maii. Item Gregorius XIII. in Bulla cujus initium est: *Vt laudes* data anno Domini 1577. Item à Clemente X. quæ incipit: *Commissa Nobis divinitùs* data die 8. Maii 1678.

ARTICULUS XX.

De Carmelitici Ordinis existentia, ejusque plena formatione ante Aymericum.

Quod Carmelitarum Institutum antecedentèr ad Aymericum plenè formatum extiterit in Europa, constat ex fol. 135. num. 144. Item ex amissione Montis Carmeli, & expulsione Carmelitarum ex Terra Sancta, à Deipara antecedentèr prædicta, Prioremque admonente, quod suis Religiosis permitteret, ut ad Occiduas transfretarent Regiones, ibique suum propagare, ac diffundere possent Institutum, ut ex fol. 136. num. 145.

Constat similitèr ex eo quod anno 1287. (quamvis in Brevi Chronologia impressionis errore dicatur anno 1387.) Carmelitæ in Capitulo Generali in Conventu Montis Pesulani celebrato, Pallia, seù Cappas barratas, quibus Humar Arabiæ Rege cogente ab anno 639. usi fuerunt, dimiserunt, & purè albas, ut antea, suorum priscorum Fundatorum more, reassumpserunt, ex Bonifacii VIII. Bulla, confirmatoria vivæ vocis Oraculo Honorii IV. cujus Bullæ initium est: *Justis petentium desideriis*, & habetur in Laertio Cherubino, & in Speculo antiquo Ordinis fol. 27. & 70. Item ex duabus Litteris ab Achon sub anno 1272. & 1284. Summo Pontifici scriptis; quibus innuitur Carmelitarum Ordinem in Cismarinis partibus extitisse *à tempore cujus non extat memoria* in prima, & in alia *à tempore cujus memoria non existit*, licèt Achon distet à Monte Carmelo solum per tria, vel quatuor milliaria, ut ex fol. 137. num. 146.

ARTICULUS XXI.

De Elia Propheta Carmeliticæ Religionis Fundatore, & Institutore.

Carmelitarum Ordinem in Lege veteri à Magno Propheta Elia institutum fuisse ostenditur ex quadam Visione, quam habuit Joannes XXII. Pontifex Maximus, & quam suo inseruit Privilegio, quod varii Summi Pontifices suis in Bullis confirmarunt, & præcipuè Alexander V. per ipsum visum, & diligentèr examinatum in sua Bulla, quæ incipit: *Tenore cujusdam Privilegii*, ut ex fol. 138. num. 147.

Item ex quadam Revelatione facta S. Petro Thomæ in ejus Officio à Sac. Rit. Congregatione approbato inserta, ut ex fol. 139. num. 148. & 149. Aliisque revelationibus Seraphicæ Theresiæ, Venerabilibus Matribus Annæ à S. Bartholomæo, & Franciscæ à Sanctissimo Sacramento, aliisq;

Carmelitici Instituti Alumnis, factis, ut ex fol. 140. num. 150.

Constat paritèr ex dicto sæpiùs repetito Seraphicæ Theresiæ, & ex raptu S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, fol. 141. num. 151.

Item ex Summorum Pontificum Bullis, & Diplomatibus, in quibus expresè asseritur, Carmelitarum Ordinem ab Elia Propheta in Monte Carmelo inchoatum esse, & ab eo Carmelitas hæreditariam tenere successionem, ut ex fol. 141. num. 152.

Paritèr ex Historiis, & Ecclesiasticis Officiis, quæ in Carmelitico Breviario à Sac. Rit. Congregatione sæpiùs approbato, & à Summis Pontificibus confirmato, disseminata conspiciuntur, ut ex fol. 143. num. 153. In quo Historias in Breviario approbato contentas, ut maximè veras ab Ecclesia venerari, & ut canonizatas censeri ostenditur.

Item ex Martyrologiis, & Kalendariis, quæ ut Sanctorum Officiorum, & eorundem historiarum veluti brevia compendia in veneratione haberi solent, ut ex fol. 144. num. 154.

Consimilitèr ex continua, & antiquissima Carmelitici Ordinis traditione, quæ neutiquàm rejici potest; quemlibet enim de aliqua Communitate testem admitti debere, & fidem facere, quando non agitur de eorum particulari commodo, communitèr tradunt Doctores, ut ex fol. 144. n. 155. & num. 156. referuntur vetustiores ejusdem Ordinis Scriptores, Sapientia, integritate, & Sanctitate conspicui, qui talem ab Elia successionem affirmant.

Item ex Exterorum Scriptorum testimoniis, & Auctoritatibus, fol. 147. num. 157. distinctè recensitis.

Paritèr ex publicarum Academiarum decisionibus, & Universitatum testimoniis, ut ex fol. 150. num. 158.

Similitèr ex gravissimis Venerabilium Societatis Jesu Doctorum, & Scriptorum assertionibus, fol. 151. num. 159. recensitis. Et specialitèr ex Doctissimis Divinarum Scripturarum Expositoribus Gasparo Sanchez, Cornelio à Lapide, & Sapientissimo Suarez, fol. 153. num. 160. relatis.

Item ex decreto quod habetur in libro 6. Decretalium can. 13. *de Religiosis domibus* capitulo *Religionum diversitatem*, §. *cæterum*, ubi sic dicitur: *Cæterum vero Eremitarum S. Augustini, & Carmelitarum Ordines: Quorum Institutio dictum Concilium Generale præcessit, in statu solido volumus permanere*. Ubi Cardinalis exponendo textum sic dicit: *Hic Papa Eremitarum S. Augustini, & Carmelitarum Ordines consolidat.* Cui Archidiaconus in Glossa concordat, dicens super eodem textu: *Hæc littera mutat antiquam, ubi dicebatur: in suo statu: & sic isti duo Ordines sunt totaliter confirmati*. Et quia aliqui non in *Solido*, sed in *Solito* statu legere præsumpserunt, ideo Fratres Augustinianenses supplicarunt Domino Bonifacio, qui Sextum librum edidit super intentione sua illius verbi Solido, vel Solito, qui intentionem suam declarans in quodam Privilegio scripsit eis dicens: *Ad Sacrum Ordinem vestrum specialem devotionem gerentes, quem olim voluimus, & volumus in Solido, & firmo, & stabili statu permanere*: Unde cum ille textus, quem dictus Dominus Papa sic interpretatur æqualiter respiciat Ordines Eremitarum S. Augustini, & Carmelitarum; ex illo textu, uterque illorum Ordinum verè confirmatur. Præter quamquod pro Carmelitis est speciale Breve Joannis XXII. datum Avinionis idibus Martii Pontificatus sui anno primo fol. 154. n. 161. recensito. Et idem Clemens VI. confirmat per suum Breve datum Avinionis decimoquarto Kalendas Augusti Pontificatus sui anno Sexto.

Constat etiam ex decreto supremæ Inquisitionis Hyspaniarum in favorem veri Status Monastici cum tribus votis essentialibus, Paupertatis scilicet, Castitatis, & Obedientiæ in Lege veteri, bis prolato, anno videlicet

cet

cet 1639. die 9. Decembris, & anno 1673. die 6. Martii, ut ex eodem folio 254. n. 161. & 162.

Evincitur similiter ex pacifica Possessione, Bonafide, & justo titulo, Usucapione, & Præscriptione, quibus Carmeliticus Ordo præfato ab Elia exordio, hæreditariaque ininterrupta successione tali Patriarcha, & descendentia gaudet, non per centuriam, aut sęculum, sed plura sęcula, & centurias, & quamnam vim penes Juristas habeat pacifica possessio, Usucapio, &c. dicant Juristæ, ne in Messem alienam falcem mittamus, eorum allegationibus, quæ consequenter ad hæc apponentur. Et etiam ex fol. 156. n. 163. & 164.

Tandem constat ex Sapientissimi Armachani Auctoritate, qua ex nostro Waldensi 3. de Sacramental. tit. 9. cap. 89. confunditur Impius Witcleff, toti Religioni perfectæ antiquitatis titulos invidens, ut ex fol. 159. nu. 165. & 166. In quo etiam ad ejusdem confusionem adducitur D. Bernardi Auctoritas, qua contra ipsum demonstratur Eliæ Institutum, quod Carmelitæ profitentur, novellam non esse vanitatem; In quibus notentur verba Waldensis, tam pro Joanne Jerosolymitano, quam pro Alberto Patriarcha, Elia, & Eliseo.

Ex quibus omnibus in hoc Elencho distinctè recensitis Carmeliticus Ordo suum Institutum ab Elia fundatum esse, & ab Eliseo, Filiis Prophetarum, Rechabitis, Essenis, & Joanne Baptista amplexatum esse summariè demonstrat, à Christo Domino in lege gratie collaudatum, & in omnimoda perfectione institutum, ab Apostolis propagatum, & per ininterruptam successionem usque ad tempus præsens continuatum; humiliter supplicans Sedem Apostolicam, cujus omnia recensita correctioni libenter, & humiliter subiicit, pacificam hucusque possessionem fore ipsi benigniter continuaturam, ut ex fol. 161. à num. 156. usque ad ultimum. Et Benevolus Lector attendat Syllogismos n. 171. & 172. contentos, finemque hujus Brevis Chronologiæ perpendere, ac concedere non dedignetur.

EXISTENTIA ORD. CARMELITARVM

ab immemorabili, ejuſdemq; ſucceſſio Hęreditaria.

Decretum Vniverſitatis Cantabriggiæ de origine, ac titulo, & confirmatione Ordinis Carmelitarum ſub Inſtrumento publico, quod eſt in Domo noſtra Londonijs.

IN Nomine Domini amen. Per præſens publicum Inſtrumentum cunctis appareat evidentèr, quod anno ejuſdem ſecundum curſum, & computationem Eccleſiæ Anglicanæ MCCCLXXIIII. Indictione XIII. Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini Gregorii digna Dei providentia Papæ Undecimi Anno quinto, Menſe Februarii, die vigeſimatertia, in quadam Cappella Eccleſiæ Beatæ Mariæ Cantabriggiæ in fine Occidentali retrò oſtium boreale ejuſdem Eccleſiæ Elienſis Diœceſis, Venerabilis, & circumſpectus vir Magiſter Joannes de Donevvico Canonicus Londonienſis: Decretorum Doctor, Cancellarius Univerſitatis Cantabriggiæ in Provincia Anglicana: una cum Venerabilibus, & diſcretis viris Magiſtris Guilielmo de Goothm: Fratre Rogero de Falesley Confratre Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Auguſtini, Fratre Joanne Barnebagh Confratre Ordinis Fratrum Minorum Sacræ Paginæ Profeſſoribus, Guilielmo Grambii Licentiato in Theologia, Waltero de Felſtede Decretorum Doctore, Rectore Eccleſiæ Parochialis de Henvuyngforde Lincolnienſis Diœceſis, Nicolao de Bothishm Magiſtro in Artibus, & utriuſque Juris Baccalaureo Rectore de Cappell. Joanne Kent, Magiſtro in Artibus, ſibi ad infraſcripta videnda, & audienda ex parte Univerſitatis prædictæ aſſignatis, ſeù deputatis, ut tunc ibidem dicebatur in mei Notarii publici ſubſcripti, teſtimoniumque infraſcriptorum præſentia conſtitutus, dixit expreſsè, & aſſeruit juxtà, & ſecundum quædam allegata, & exhibita coràm eo, & præfatis Venerabilibus Perſonis per Reverendum, & Religioſum virum Fratrem Joannem de Horneby Confratrem Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmeli Sacræ Paginæ Profeſſorem in dicta Univerſitate Regentem, tùm videlicèt per Jura, & Doctores in unum, & idem conſonantes, tùm per Litteras Apoſtolicas, Regulam, & Privilegia dicti Ordinis continentes, tùm per Chronicas antiquas, & alias Scripturas antiquitùs, & à tempore cujus hominum memoria non exiſtit compilatas, evidentèr ſibi liquere prædictum Ordinem Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmeli in Jure communi confirmatum, & titulo Glorioſæ Virginis Beatæ Mariæ Dei Genitricis ſpecialitèr fore inſignitum, Fratreſque ejuſdem Ordinis, proùt eidem Cancellario per prædictas Scripturas antiquas apparuit, Imitatores, & Succeſſores eſſe Sanctorum Prophetarum Eliæ, & Eliſei. Unde præfatus Dominus Cancellarius per eundem Fratrem Joannem de Horneby ipſius Juriſdictioni ſe in hac parte ſubmittentem pro declaratione præmiſſorum rogatus inſtantèr, & requiſitus ſæpè-dictum Ordinem Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmeli in Jure communi confirmatum, tituloque Glorioſæ Virginis Beatæ Mariæ Dei Genitricis ſpecialitèr fore inſignitum, & Fratres dicti Ordinis Imitatores, & Succeſſores eſſe Sanctorum Prophetarum Eliæ, & Eliſei pronunciavit, decrevit, & declaravit in hunc modum: Nos Ioannes de Donevvico Cancellarius Univerſitatis Cantabriggiæ, auditis rationibus, & allegationibus, viſiſq; privilegiis

ORDO ECCLESIASTICVS.

Ab Adventu Domini Nostri Jesu Christi in hunc Mundum.

Primus Auctor Ordinis Ecclesiastici, & Vitæ Monasticæ fuit Dominus noster; & qui deinceps Monasteria fundarunt, Regulas suas ab ipso acceperunt. Nàm cum congregasset suos duodecim Apostolos, legem ipsis dedit, quàm observare deberent, eos monens, quod quicumque vellet suus esse discipulus, eum oporteret renunciare Mundo, & omnibus, quæ haberet in Mundo, in primis autem propriæ suæ voluntati. Voluit etiam, ut se mutuo diligerent, dicens, ex hoc omnes cognoscent, vos esse discipulos meos, si charitatem habueritis alii in alios. Ostendit illis formam perfectæ obedientiæ, docens ipsos humilitatem, & eos exhortans ad patientiam: quod qui vellet esse suus discipulus, deberet omnibus voluptatibus huius Mundi valedicere, & se comparare ad perferenda quævis incommoda, & persecutiones: quod mandata Dei observanda essent corde puro, & sincero, præscribens ipsis modum, quo suas preces Deo offerre deberent, & Beatos prædicans Pauperes Spiritu, mites, misericordes, amantes Justitiæ, & Pacis, puros corde, & qui patiuntur propter Justitiam, & Regnum Cœlorum. Nihil prætermisit, quod eos institueret, & imbueret omni virtute, qua fierent perfecti, & immortales: Deniq; Evangelium suum ipsis commisit; nempè præcepta, tanquàm iis, qui essent Christiani, & consilia, tanquàm hominibus perfectis. Ab hac Regula omnes antiqui Patres eas hauxerunt, quibus suos Ordines, & Instituta formarunt, & quibus tria ipsorum vota nituntur. Nàm Sanctum ipsius Collegium erat instar parvi Conventus, quoniam ex quo Apostolos in suam societatem receperat, illi cum eo ambulabant, cibum sumebant, juxtà eum somnum capiebant, ipsum Dominum, & Magistrum appellabant, & in omnibus ipsi obtemperabant.

Hæc à Nobis proponuntur, ut quæ diximus in Brevi Chronologia de peculiari perfectorum Religione superaddita communi, & vulgari in statu Legis Naturæ, & Scriptæ cum Thoma Waldensi confirmata conspiciat benevolus Lector ab hoc luculentissimo, & diligentissimo Scriptore, neutiquàm Carmelita, sed extero; Et ab eodem confirmantur ea quæ de Carmelitarum Ordine à Nobis dicta sunt in relata brevi Chronologia, de illo peculiarem instituens Sermonem, sicut de cæteris Religiosorum Institutis, eorumque origine dilucidè, & in particulari scribit. Libro enim 3. de origine Ordinum Militarium, tàm Regularium, qui à S. Sede sub aliqua Regula, & disciplina approbati fuerunt, quàm Sæcularium ab Imperatoribus, Regibus, & Principibus Christianis institutorum cum eorum insignibus, & simbolis. Pag. 56. num. 26. sequentia habet, videlicèt.

DE ORDINE CARMELITARUM.

Quamvis Ordo Carmelitarum initium, & originem ducat à Propheta Elia, cuius supra mentio facta est: tamen series temporum fecit, ut eum in hunc locum rejecerimus. Hic Propheta vivebat in Mundo 915. annis ante Adventum Domini nostri, & igneo turbine in Cœlum raptus fuit anno ætatis 50. Patri Sabach nomen fuit ex Terra Arabin, & Styrpe Aaronis. S.Hieronymus putat eum fuisse primum mortalium, qui perpetuo celebs manserit. Ordini suo initium dedit non in Territorio Carith, sed in Monte Carmel, in quo solitariam, & Religiosam vitam

agebat,

agebat, tria præcipua Religionis capita observans, Paupertatem, Obedientiam, & Castitatem.

Inter quamplures, quos habuit discipulos, quatuor eximii reperiuntur, qui omnes Prophetæ fuerunt: Eliseus, Jonas, qui in Urbe Ninive vaticinatus est, Micheas filius Jemla, qui ante Eliam, & post ipsius raptum in Israele Prophetam egit, & Abdias Sichemita natus in Bethacoron.

Eliseus habitavit in Monte Carmel cum multis filiis Prophetarum, qui in horto frondes arborum putarunt, ex quibus casulas sibi cum intrito extruxerunt. Jonas cum discipulis Sareptæ habitavit: Abdias Samariç: Quidam alii Galgalæ, Jerichuntæ, & in Ephraim.

Hæc refert Liber Concordantiæ Veteris, & Novi Testamenti, qui tradit Vitam Propheticam ab Elia in Eliseum translatam fuisse, & hunc cum maximè floreret, instituisse Ordinem Cœnobitarum: Nec Eliam tantum, sed etiam Eliseum, & ipsius discipulos Castitatem servasse. Hæc prima fuit hujus Ordinis Constitutio.

Idem renovatus fuit à S. Joanne Baptista, & Discipulis ejus, qui frequentabant loca propè Jordanem, quique post hujus S. Viri mortem conversi fuerunt ad professionem Evangelicam, Ecclesiam constantèr cum Apostolis defendentes, cum illa adhùc esset in cunabilis, & Institutis magni Eliæ firmitèr insistentes. Hi Templum in Monte Carmelo in honorem Virginis Mariæ condiderunt, quam Protectricem elegerant: Et hoc Templum primum fuit, quod Christiani Virgini Mariæ consecrarunt, perseverantes in hoc genere vitæ quadringentis annis.

Verùm anno 412. aut circitèr Joannes Doctor Græcus, & 44. Patriarcha Hierosolymitanus, qui priùs fuerat Superior Fratrum Montis Carmeli, instante Capralio; qui ipsius in hoc officio Successor fuit, Fratribus hujus Ordinis Regulam præscripsit, quàm ab Institutione magni Eliæ, & Regulâ S. Basilii hauxit. Tunc Carmelitæ diversis Nominibus appellabantur: quidam nominabant eos Religiosos, alii Eremitas, aut Carmelitas, & Fratres Virginis Mariæ.

Qui Eliam pro Auctore sui Ordinis habebant, duorum generum erant. Quidàm volebant sequi Vitam Monasticam, & Propheticam institutam ab Elia, & severos ipsius Successores in Monte Carmelo sub Protectione Virginis Mariæ venditabant: Alii vitam ipsius solitariam imitari studebant, qui non tantum in Desertis, sed etiam locis habitatis degebant.

Hoc duravit usque ad annum 636. quo Homar Saracenorum Princeps magnis copiis succinctus, cum multa loca Christianorum in Asia diruisset, & magnum numerum Religiosorum morte affecisset, Carmelitas Habitum suum relinquere coegit, offensus eos candido vestitu amictos, quod is color proprius esset Satraparum, & Magnatum. Postea anno 1099. cum Christiani Latini Terram Sanctam occupassent, quam 84. tenuerunt, Carmelitis Cœnobiarche Latini præfuerunt: Ideòque Regulam, quàm Joannes Patriarcha priùs ipsis dederat, ex Græco in Latinum convertit Aymericus Patriarcha. Octoginta post annis Albertus Patriarca Hierosolymitanus homo magni nominis, Regulam conscripsit, quàm ex Vita Eliæ, & Libro Patriarchæ Joannis, ac Regula S. Basilii Magni excerpsit, quàm propria auctoritate observandam dedit Brocardo, homini Sanctæ Vitæ, & Cœnobiarchæ Montis Carmeli, ipsiusque Eremitis. Atque hæc Regula Alberti ea est, quàm posteà semper observarunt, quæ postea fuit confirmata à Papa Honorio III. Ex ista Regula apparet, Carmelitas fuisse Eremitas. Nàm Patriarcha Albertus præscribit jis, qui legere nesciunt, ut certum numerum Orationum Dominicarum recitent. Et quoniam Beata Virgo Patri cuidam ex hoc Ordine

cet 1639. die 9. Decembris, & anno 1673. die 6. Martii, ut ex eodem folio 254. n. 161. & 162.

Evincitur similiter ex pacifica Possessione, Bonafide, & justo titulo, Usucapione, & Præscriptione, quibus Carmeliticus Ordo præfato ab Elia exordio, hæreditariaque ininterrupta successione tali Patriarcha, & descendentia gaudet, non per centuriam, aut seculum, sed plura secula, & centurias, & quamnam vim penes Juristas habeat pacifica possessio, Usucapio, &c. dicant Juristæ, ne in Messem alienam falcem mittamus, eorum allegationibus, quæ consequenter ad hæc apponentur. Et etiam ex fol. 156. n. 163. & 164.

Tandem constat ex Sapientissimi Armachani Auctoritate, qua ex nostro Waldensi 3. de Sacramental. tit. 9. cap. 89. confunditur Impius Witcleff, toti Religioni perfectæ antiquitatis titulos invidens, ut ex fol. 159. nu. 165. & 166. In quo etiam ad ejusdem confusionem adducitur D. Bernardi Auctoritas, qua contra ipsum demonstratur Eliæ Institutum, quod Carmelitæ profitentur, novellam non esse vanitatem; In quibus notentur verba Waldensis, tam pro Joanne Jerosolymitano, quam pro Alberto Patriarcha, Elia, & Eliseo.

Ex quibus omnibus in hoc Elencho distinctè recensitis Carmeliticus Ordo suum Institutum ab Elia fundatum esse, & ab Eliseo, Filiis Prophetarum, Rechabitis, Essenis, & Joanne Baptista amplexatum esse summariè demonstrat, à Christo Domino in lege gratie collaudatum, & in omnimoda perfectione institutum, ab Apostolis propagatum, & per ininterruptam successionem usque ad tempus præsens continuatum; humiliter supplicans Sedem Apostolicam, cujus omnia recensita correctioni libenter, & humiliter subiicit, pacificam hucusque possessionem fore ipsi benigniter continuaturam, ut ex fol. 161. à num. 156. usque ad ultimum. Et Benevolus Lector attendat Syllogismos n. 171. & 172. contentos, finemque hujus Brevis Chronologiæ perpendere, ac concedere non dedignetur.

EXISTENTIA ORD. CARMELITARUM ab immemorabili, ejusdemq; successio Hereditaria.

Decretum Universitatis Cantabriggiæ de origine, ac titulo, & confirmatione Ordinis Carmelitarum sub Instrumento publico, quod est in Domo nostra Londonijs.

IN Nomine Domini amen. Per præsens publicum Instrumentum cunctis appareat evidentèr, quod anno ejusdem secundum cursum, & computationem Ecclesiæ Anglicanæ MCCCLXXIIII. Indictione XIII. Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini Gregorii digna Dei providentia Papæ Undecimi Anno quinto, Mense Februarii, die vigesimatertia, in quadam Cappella Ecclesiæ Beatæ Mariæ Cantabriggiæ in fine Occidentali retrò ostium boreale ejusdem Ecclesiæ Eliensis Diœcesis, Venerabilis, & circumspectus vir Magister Joannes de Donevvico Canonicus Londoniensis: Decretorum Doctor, Cancellarius Universitatis Cantabriggiæ in Provincia Anglicana: una cum Venerabilibus, & discretis viris Magistris Guilielmo de Goothm: Fratre Rogero de Falesley Confratre Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, Fratre Joanne Barnebagh Confratre Ordinis Fratrum Minorum Sacræ Paginæ Professoribus, Guilielmo Grambii Licentiato in Theologia, Waltero de Felstede Decretorum Doctore, Rectore Ecclesiæ Parochialis de Hennuyngforde Lincolniensis Diœcesis, Nicolao de Bothishm Magistro in Artibus, & utriusque Juris Baccalaureo Rectore de Cappell. Joanne Kent, Magistro in Artibus, sibi ad infrascripta videnda, & audienda ex parte Universitatis prædictæ assignatis, seù deputatis, ut tunc ibidem dicebatur in mei Notarii publici subscripti, testimoniumque infrascriptorum præsentia constitutus, dixit expressè, & asseruit juxtà, & secundum quædam allegata, & exhibita coràm eo, & præfatis Venerabilibus Personis per Reverendum, & Religiosum virum Fratrem Joannem de Horneby Confratrem Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmeli Sacræ Paginæ Professorem in dicta Universitate Regentem, tùm videlicèt per Jura, & Doctores in unum, & idem consonantes, tùm per Litteras Apostolicas, Regulam, & Privilegia dicti Ordinis continentes, tùm per Chronicas antiquas, & alias Scripturas antiquitùs, & à tempore cujus hominum memoria non existit compilatas, evidentèr sibi liquere prædictum Ordinem Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmeli in Jure communi confirmatum, & titulo Gloriosæ Virginis Beatæ Mariæ Dei Genitricis specialitèr fore insignitum, Fratresque ejusdem Ordinis, proùt eidem Cancellario per prædictas Scripturas antiquas apparuit, Imitatores, & Successores esse Sanctorum Prophetarum Eliæ, & Elisei. Unde præfatus Dominus Cancellarius per eundem Fratrem Joannem de Horneby ipsius Jurisdictioni se in hac parte submittentem pro declaratione præmissorum rogatus instantèr, & requisitus sæpè-dictum Ordinem Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmeli in Jure communi confirmatum, tituloque Gloriosæ Virginis Beatæ Mariæ Dei Genitricis specialitèr fore insignitum, & Fratres dicti Ordinis Imitatores, & Successores esse Sanctorum Prophetarum Eliæ, & Elisei pronunciavit, decrevit, & declaravit in hunc modum: Nos Ioannes de Donevvico Cancellarius Universitatis Cantabriggiæ, auditis rationibus, & allegationibus, visisq; privilegiis

ORDO ECCLESIASTICVS.

Ab Adventu Domini Nostri Jesu Christi in hunc Mundum.

Primus Auctor Ordinis Ecclesiastici, & Vitæ Monasticæ fuit Dominus noster; & qui deinceps Monasteria fundarunt, Regulas suas ab ipso acceperunt. Nàm cum congregasset suos duodecim Apostolos, legem ipsis dedit, quàm observare deberent, eos monens, quod quicumque vellet suus esse discipulus, eum oporteret renunciare Mundo, & omnibus, quæ haberet in Mundo, in primis autem propriæ suæ voluntati. Voluit etiam, ut se mutuo diligerent, dicens, ex hoc omnes cognoscent, vos esse discipulos meos, si charitatem habueritis alii in alios. Ostendit illis formam perfectæ obedientiæ, docens ipsos humilitatem, & eos exhortans ad patientiam: quod qui vellet esse suus discipulus, deberet omnibus voluptatibus huius Mundi valedicere, & se comparare ad perferenda quævis incommoda, & persecutiones: quod mandata Dei observanda essent corde puro, & sincero, præscribens ipsis modum, quo suas preces Deo offerre deberent, & Beatos prædicans Pauperes Spiritu, mites, misericordes, amantes Justitiæ, & Pacis, puros corde, & qui patiuntur propter Justitiam, & Regnum Cœlorum. Nihil prætermisit, quod eos institueret, & imbueret omni virtute, qua fierent perfecti, & immortales: Deniq; Evangelium suum ipsis commisit; nempè præcepta, tanquàm jis, qui essent Christiani, & consilia, tanquàm hominibus perfectis. Ab hac Regula omnes antiqui Patres eas hauxerunt, quibus suos Ordines, & Instituta formarunt, & quibus tria ipsorum vota nituntur. Nàm Sanctum ipsius Collegium erat instar parvi Conventus, quoniam ex quo Apostolos in suam societatem receperat, illi cum eo ambulabant, cibum sumebant, juxtà eum somnum capiebant, ipsum Dominum, & Magistrum appellabant, & in omnibus ipsi obtemperabant.

Hæc à Nobis proponuntur, ut quæ diximus in Brevi Chronologia de peculiari perfectorum Religione superaddita communi, & vulgari in statu Legis Naturæ, & Scriptæ cum Thoma Waldensi confirmata conspiciat benevolus Lector ab hoc luculentissimo, & diligentissimo Scriptore, neutiquàm Carmelita, sed extero; Et ab eodem confirmantur ea quæ de Carmelitarum Ordine à Nobis dicta sunt in relata brevi Chronologia, de illo peculiarem instituens Sermonem, sicut de cæteris Religiosorum Institutis, eorumque origine dilucidè, & in particulari scribit. Libro enim 3. de origine Ordinum Militarium, tàm Regularium, qui à S. Sedé sub aliqua Regula, & disciplina approbati fuerunt, quàm Sæcularium ab Imperatoribus, Regibus, & Principibus Christianis institutorum cum eorum insignibus, & simbolis. Pag. 56. num. 26. sequentia habet, videlicèt.

DE ORDINE CARMELITARUM.

Quamvis Ordo Carmelitarum initium, & originem ducat à Propheta Elia, cuius supra mentio facta est: tamen series temporum fecit, ut eum in hunc locum rejecerimus. Hic Propheta vivebat in Mundo 915. annis ante Adventum Domini nostri, & igneo turbine in Cœlum raptus fuit anno ætatis 50. Patri Sabach nomen fuit ex Terra Arabin, & Styrpe Aaronis. S. Hieronymus putat eum fuisse primum mortalium, qui perpetuo celebs manserit. Ordini suo initium dedit non in Territorio Carith, sed in Monte Carmel, in quo solitariam, & Religiosam vitam

agebat,

agebat, tria præcipua Religionis capita obſervans, Paupertatem, Obedientiam, & Caſtitatem.

Inter quamplures, quos habuit diſcipulos, quatuor eximii reperiuntur, qui omnes Prophetæ fuerunt: Eliſeus, Jonas, qui in Urbe Ninive vaticinatus eſt, Micheas filius Jemla, qui ante Eliam, & poſt ipſius raptum in Iſraele Prophetam egit, & Abdias Sichemita natus in Bethacoron.

Eliſeus habitavit in Monte Carmel cum multis filiis Prophetarum, qui in horto frondes arborum putarunt, ex quibus caſulas ſibi cum intrito extruxerunt. Jonas cum diſcipulis Sareptæ habitavit: Abdias Samariæ: Quidam alii Galgalæ, Jerichuntæ, & in Ephraim.

Hæc refert Liber Concordantiæ Veteris, & Novi Teſtamenti, qui tradit Vitam Propheticam ab Elia in Eliſeum translatam fuiſſe, & hunc cum maximè floreret, inſtituiſſe Ordinem Cœnobitarum: Nec Eliam tantum, ſed etiam Eliſeum, & ipſius diſcipulos Caſtitatem ſervaſſe. Hæc prima fuit hujus Ordinis Conſtitutio.

Idem renovatus fuit à S. Joanne Baptiſta, & Diſcipulis ejus, qui frequentabant loca propè Jordanem, quique poſt hujus S. Viri mortem converſi fuerunt ad profeſſionem Evangelicam, Eccleſiam conſtantèr cum Apoſtolis defendentes, cum illa adhùc eſſet in cunabilis, & Inſtitutis magni Eliæ firmitèr inſiſtentes. Hi Templum in Monte Carmelo in honorem Virginis Mariæ condiderunt, quam Protectricem elegerant: Et hoc Templum primum fuit, quod Chriſtiani Virgini Mariæ conſecrarunt, perſeverantes in hoc genere vitæ quadringentis annis.

Verùm anno 412. aut circitèr Joannes Doctor Græcus, & 44. Patriarcha Hieroſolymitanus, qui priùs fuerat Superior Fratrum Montis Carmeli, inſtante Capraſio, qui ipſius in hoc officio Succeſſor fuit, Fratribus hujus Ordinis Regulam præſcripſit, quàm ab Inſtitutione magni Eliæ, & Regula S. Baſilii hauxit. Tunc Carmelitæ diverſis Nominibus appellabantur: quidam nominabant eos Religioſos, alii Eremitas, aut Carmelitas, & Fratres Virginis Mariæ.

Qui Eliam pro Auctore ſui Ordinis habebant, duorum generum erant. Quidam volebant ſequi Vitam Monaſticam, & Propheticam inſtitutam ab Elia, & ſeveros ipſius Succeſſores in Monte Carmelo ſub Protectione Virginis Mariæ venditabant: Alii vitam ipſius ſolitariam imitari ſtudebant, qui non tantum in Deſertis, ſed etiam locis habitatis degebant.

Hoc duravit uſque ad annum 636. quo Homar Saracenorum Princeps magnis copiis ſuccinctus, cum multa loca Chriſtianorum in Aſia diruiſſet, & magnum numerum Religioſorum morte affeciſſet, Carmelitas Habitum ſuum relinquere coegit, offenſus eos candido veſtitu amictos, quod is color proprius eſſet Satraparum, & Magnatum. Poſtea anno 1099. cum Chriſtiani Latini Terram Sanctam occupaſſent, quam 84. tenuerunt, Carmelitis Cœnobiarche Latini præfuerunt: Ideòque Regulam, quàm Joannes Patriarcha priùs ipſis dederat, ex Græco in Latinum convertit Aymericus Patriarcha. Octoginta poſt annis Albertus Patriarca Hieroſolymitanus homo magni nominis, Regulam conſcripſit, quàm ex Vita Eliæ, & Libro Patriarchæ Joannis, ac Regula S. Baſilii Magni excerpſit, quàm propria auctoritate obſervandam dedit Brocardo, homini Sanctæ Vitæ, & Cœnobiarchæ Montis Carmeli, ipſiuſque Eremitis. Atque hæc Regula Alberti ea eſt, quàm poſteà ſemper obſervarunt, quæ poſtea fuit confirmata à Papa Honorio III. Ex iſta Regula apparet, Carmelitas fuiſſe Eremitas. Nàm Patriarcha Albertus præſcribit jis, qui legere neſciunt, ut certum numerum Orationum Dominicarum recitent. Et quoniam Beata Virgo Patri cuidam ex hoc Ordine

ne apparuit, Epomidem ipsi offerens, & dicens: *Accipe mi dilecte hanc Epomidem, quæ data est à me tuo Ordini, in signum meæ Confraternitatis*, Papa Honorius IV. ipsis viva voce permisit, ut possint gerere alba Cappicia. Anno 1287. Monpessuli in Generali Capitulo sancitum fuit, ut omnes, qui essent hujus Ordinis, ea gestarent: quod Nicolaus IV. approbavit.

Cœterum non licebat ipsis vesci carnibus ex Regula Patriarchæ Alberti: sed Pontifices Eugenius IV. & Pius II. gratiam illis fecerunt hujus Legis, & moderationem quorundam jejuniorum valdè strictorum, ad quæ se obligaverant, ipsis concesserunt. Sed Joannes Soretus, homo pereruditus hunc Ordinem reformavit, & obtinuit à Papa Nicolao V. ut omnes, qui reformationem illam impedirent, excommunicarentur. Hinc Ordo iste in duas veluti Familias divisus fuit, Conventualium, & Observantiæ, &c.

DICTIONES,

Quæ per errorem irrepserunt Vulgari charactere adnotatæ.

CORRIGE,

Prout Cursivis litteris descri buntur.

Fol.3.Deprecari *Deprecari.* Ibid. Deprecaretur *Depre caretur.* Ibid. Depræcandum *Deprecandum.* Ibid. Abbundaret *Abundaret.* 4. Popoli *P opuli.* 5 Xendochia *Xenodochia* 6 Illudisset *Illusisset* 8 Compræhensum *Comprehensum.* Ibid. Nuquam *Vnquam* 9 Requisitę *Requisita,* Ibid. Singlariter *singulariter.* Ibid. Equivalenti *Æquivalenti* 10 Præcibus *Precibus.* Ibid. Prætiosissimum *Pretiosissimum* 12 Colende *Colendæ* 13 Cotinen tiam *Continentiam.* 15 Castitats *Castitatis* 17 Omisissent *emisisse* 21 Superabbundanter *Superabūdanter.* 23 Notaly *Nota ly* 24 Enuchis *Eunuchis* ibid. Enuchus *Eunuchus* ibid. Acccepistis *Accepistis* 26 Longeuus *Longæuus* ibid. Nanziazenus *Nanzianzenus* ibid. Amplectabat ur *Amplectebatur* 27 Presertim *Præsertim* 28 Non fuisse impossibilia *Non fuerint impossibilia* ibid. Interpræ-tum *Interpretum.* 29 Avt dò *Autem do.* ibid. Illesum *Illæsum* ibid. Adhererendi *Adhærendi.* 30 Bedictionem *Benedictionem* 31. Amplectabantur *Amplectebantur* 35 Abrabm *Abraham* ibid. Cęcinit *Cecinit* 37 Impediebar *Impediebat* ibid. Matetia *Materia* 40 talis habere patronos *tales habere &c.* ibid. Tam mirabilis Elisei signis *tam mirabilibus &c.* 41 Indefferenter *Indifferenter* ibid. in presenti *in præsenti* 43 propinqunm *propinquum* 44 Elicitæ *Eliæitæ* 45 testimomonium *testimonium* ibid. obstinebant *abstinebant* ibid. ex texù *ex textù* 47 Profitentur *Profitentur* 48 equé *æque* 50 Interpræetationes *Interpretationes* 51 prætii *pretii* ib. Eesseni *Esseni* 52 Panpertatis *Paupertatis* 54 afferent *offerrent* 55 siculo *sęculo* 58 persepé *persępe* ib. precipuè *precipue* 59 Emerēntię *Emerētianæ* 60 Riligiosis *Religiosis* 61 Accintus *accinctus* 62 satisfecit *satisfacit* 67 Adoque *Adeoque* 69. homininibns *hominibus* ib. sive hi si illi *sive hi, sive illi* 71 quot anuis *quotannis* ibid. & ut concincantur *& ut convincantur* 72 dicnes *dicens.* 76 omnes illę *omnes illæ* 87 Maximæquæ *maximæque* ibid Proculcubio *Proculdubio* 83 Barmelitas *Carmelitas* ibid nullam umquam adversa *nulla unquam adversa* ibid. Vniuscuisque *Vniuscujusque* 88 beneficij memoria *memoriam* 90 Sapiētessimus *Sapientissimus* 92 usquaqua *usquequaque* ibid. Equibus *Ex quibus* ibid. advexna *advena* 94 Saucti *Sancti* ibid. historiagr aphus *historiographus* 97 ominò *omninò* ibid. nostros passus esse *nostros passos esse* 98 non terrant *non terreant* 100 perfecerut *perfecerunt* 103 iu ejus vita *in ejus vita* 105 nonullos *nonnullos* 107 monastetium *monasterium* 108 ut singulis ex pelle *ut singuli ex pelle* 113 perculsa *percussa* 114 ostendi *ostendit* ibid. degentest *degentes* 116 subiegit *subiecit* 118 Ierosolymum *Jerosolymam* ibid. ad proria *ad propria* 119 Arabibus *Arabis* 124. afflicti *afflicti* ibid. Dectractores *Detractores* 130 da qua *de quà* 133 Relisos *Religiosos* 135 communís observantiæ *communi observantiæ* 137 anno scilicet 1387 *anno scilicet* 1287 ibid. ignoorare *ignorare* 138 de Reiigiosis Dominibus *de Religiosis Domibus* 144 int. cętera *inter cętera* ibid. toti Mundi *toti Mundo* 150 temeré pręsumat, *temerè præsumant* 151 Imprimis *In primis* 152 Batæ *Beatæ* ibid. Contifices *Pontifices* 153 puraretur *putaretur* 154 refente *referente* ibid. non sit removiturus *non sit remoturus* 156 ictus *dictus* 157 Hunc de bona fide, *Hinc de bona fide* 159 Barmelitarum *Carmelitarum* 161 & virtutæ *& virtute* 162 Phristi *Christi* 166 Cat abrigensis *Cantabrigensis* 170 dictnm *dictam* ibid. ad pernicem *ad perniciem*.

Præter prædicta Errata, nunnulla alia sunt quæ leviora benignus Lector corriget; tria tamen advertimus in calce foliorum 14.40.& 135 particulam citatoriam non c orrespōdere cum dictione sequentis paginæ. Sed error est tantum in citatione, non in connexù verborum præcedentis cum pagina subsequenti.

Errata comperta in Elencho, eorumque Correctiones.

pag. 1. in tit. Naturæ tam *tam Naturæ* 6 Ioa: Hiersolymitanis *Hierosolymitani* 8 oppositus *appositus* 10 Pontisicum *Pontificum* 13 Ob prefatum *Hoc præfatum* 20 debitę *debite* 24 Cunab ilis *Canabulis.*